

PLÁŽ

v Chorvatsku

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Romantická plavba zalitá sluncem a letní pohodou

*Pro Gordanu Sikora-Prosecki,
která mi představila Chorvatsko...*

*... a sdílela se mnou inspirativní fotografie
v době, kdy bychom obě měly pracovat!*

JULIE CAPLINOVÁ

PLÁŽ
v Chorvatsku

PŘELOŽILA MICHAELA KLEVISOVÁ

Originally Published in the English language by HarperCollins Ltd.
under the title *The Secret Cove in Croatia*
Copyright © Julie Caplin, 2019

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020
Translation © Michaela Klevisová, 2020
Cover Illustration © Kateřina Brabcová, 2020

ISBN 978-80-271-2935-5

Kapitola 1

Northumberland

Nick si přitáhl límec kabátu blíž ke krku. Byl vděčný, že ho před ostrým severním větrem, bičujícím rozeklané úbočí kopce, chrání bariéra ze silného tvídu. Ironicky se pousmál při pohledu na dvě modelky, které se k sobě rozechvěle tiskly jako pár arabských klisen s nervy našponovanými k prasknutí.

Dnes na sobě měly zářivě barevná vlněná ponča – ve stylu Pucci, informovali ho, ale to mu nic neřeklo. Nebyl odborník na módu, ale kdyby se ho někdo zeptal na názor, prohlásil by, že ta ponča vypadají, jako by v nich někdo v amoku vběhl do obchodu s barvami. Modelky měly na hlavách rozverně nasazené švihácké tartanové čapky a okolo dlouhých elegantních krků omotané pruhované vlněné šátky, které se třepotaly ve větru jako tibetské modlitební praporky. Celé zmrzlé teď čekaly, až fotograf najde správný úhel záběru pro další snímek, a vypadaly nemístně, asi jako kdyby sem zabloudil párek tropických ptáků.

V půl osmé ráno by za normálních okolností měl Nick pusté vřesoviště jen pro sebe. Ovšem dnes to bylo jiné. Nebyt přísných pohledů, které jeho švagrové včera u večere vrhaly na jeho bratry-dvojčata Dana a Jonathona, bylo by tu teď ještě o několik lidí víc.

„Taro, stoupni si tamhle na ten kámen, do toho paprsku slunce,“ přikázal autoritativním tónem fotograf. Rysy měl skryté za huňatým obočím a strašidelně hustým lesklým černým plnovousem, který ostře kontrastoval s jeho holou hlavou.

Nick musel před Tarou smeknout; jakmile se přesunula před nelítostný objektiv fotoaparátu, přestala se třást a zaujala nonšalantní pozici, jako by jí chlad vůbec nevadil. Ve vyhublé tváři měla domýšlivý výraz a bez zájmu zírala před sebe, jako by vůbec nevníkala výhled do údolí, sytě zelenou travu zjemňující kontury svahu, ani sluneční světlo třpytící se na hladině moře ve čtyři míle vzdáleném ústí údolí. Díval se na ni, jak stojí na skalisku s jednou nohou pokrčenou. Působila křehce, až nadpozemsky, měla bezchybnou pleť a ve světlých vlasech s měděnými a zlatými prameny se jí lesklo jarní slunce. Vypadala, jako by v příštím okamžiku měla uniknout do jiného časoprostoru. Vzápětí si vynadal za ten zvláštní pocit, kterému podlehl, i za absurdní touhu ochránit ji před chladem. Ve srovnání s ní si připadal jako spolehlivý tažný kůň, pevně zapřažený k oji svého nevyhnutelného osudu, zatímco ona připomínala něžnou pohádkovou bytost, nedosažitelnou jako hvězdy. Patřila do jiného světa. Do světa vzdáleného milion mil od téhle odlehlé farmy a vesnické komunity, kde Nick každého znal a všichni znali jeho od okamžiku, kdy se narodil. Tohle je jeho domov. Vždycky byl a vždycky bude. Ušklíbl se. Vždyť kdyby nežil tady, kam by šel? Nic jiného nepoznal a ani nechtěl poznat.

„Nicku, mohli byste do popředí přihnát jednu ovci?“ zavolala na něj rázně fotografova asistentka a zároveň mu prstem ukázala, kde přesně má zvíře být.

„Jasně,“ odpověděl, hvízdal na svou border kolii Rexe a ani se neobtěžoval asistentku opravovat. Včera se několikrát všem pokoušel vysvětlit rozdíl mezi ovci – vlastně bahnicemi – a jehňaty, ale nikdo ho neposlouchal. Chtěli roztomilá fotogenická jehňátka, kterým bylo právě šest týdnů, a na fotkách vypadala lépe, než ovce těsně před ostříháním, které se svou zabahněnou a ucouranou chundelatou vlnou působily uboze a zanedbaně.

Firma British Wool se na něj obrátila s tím, že by na pozemcích farmy Hadleyových chtěli nafotit katalog svých produktů a jemu jsou ochotni zaplatit za jeho čas. A ukázalo se, že ta práce je velmi... zábavná, ano, to je asi nejvhodnější slovo. Kdo mohl tušit, že sem kvůli několika fotografiím přijede tolik lidí? Přede dvěma dny se objevily dvě dodávky naložené stojany s oblečením a takovou spoustou fotografického vybavení a dalších krámů, jako by se měli fotit všichni obyvatelé Bowden Rigg. Pak z nádraží v Carlisle dorazily tři taxíky se čtyřmi modelkami, dvěma vizážistkami, dvěma stylistkami, fotografem, jeho asistentkou, uměleckou ředitelkou, její osobní asistentkou a dvěma zástupci firmy British Wool.

Rex přihnal zoufale bečící jehně. Modelka se půvabně usmála: „To je ale roztomilé!“

„Bylo by mnohem roztomilejší, kdyby klidně stálo,“ utrousil fotograf s pohledem upřeným do hledáčku.

Stačilo jedno hvízdnutí a několik drobných povelů a Rex dorazil plaché jehně přesně tam, kde mělo být. Nick byl ohromený Tařinou trpělivostí. Díval se, jak naklání hlavu na jednu a na druhou stranu a mění pozice, aby předvedla oblečení. K jeho překvapení se její oříškové oči náhle stočily jeho směrem. Nestoudně na něj zírala a v koutcích úst jí pohrával svůdný úsměv.

„Jo, Taro. Tohle je ono. Nádhera. Nádhera. Ještě nakloň hlavu trochu napravo a dál se dívej na Nicka. Jo, senzace. Strašně ho chceš. Vypadá to skvěle.“

Modelce hříšně blýsklo v očích a Nick cítil, jak ho polévá horko a rudne až ke kořínkům vlasů. Polkl a odolal nutkání sklopit hlavu. Místo toho opětoval její pohled a škádlivě povytáhl jedno obočí. Narodil se a vyrostl na vesnici, ale není žádný naivka. K nelibosti své matky Nick Hadley pořád ještě nenašel tu pravou, ale to neznamenal, že by si neužíval.

Tara ho odměnila úsměvem, jenže vzápětí fotograf vychrlil další pokyny a ona si založila ruce v bok a už zase byla vzdálená a nedostupná. Nick si najednou připadal jako páté kolo u vozu. Dnes ráno měl spoustu jiných věcí na práci, než se tu potloukat a očumovat jako... jako nějaký zvědavý puberták.

Fotograf zavolal na Taru: „Fajn, máme to!“

Nick vykročil k jehněti, aby ho zahnal zpátky ke stádu. Když míjel Taru, stoupla si na hranu skaliska. „Chyť mě,“ zavolala a naklonila se dopředu.

Nečekal to, ale stihl k ní rychle přiskočit a snadno ji polapit do náručí. Byla lehoučká a nadšeně jásala, jako by udělal něco úžasného, a on se rázem cítil jako superhrdina. Jemně ji postavil na zem a vymotal se z ponča a šátku. Usmál se. „Spokojená?“

„Ty jsi ale kus chlapa,“ vydechla a on málem vyprskl smíchy; bylo to strašné klišé. Významný, podmanivý výraz jejích očí ho však umlčel.

„Jo, když jsem se naposledy díval, bylo to tak,“ odpověděl sebejistě. Tentokrát to byla ona, kdo zrudl. „Jsi ubytovaná v George Inn tady ve vesnici, že jo?“

Kývla. „Je to trochu strašidelný hotel, ale už jsem přespávala v horších.“

„Zajdeme na večeři?“ zeptal se Nick.

„Ptáš se, nebo mi to oznamuješ?“ opáčila Tara, škádlivě na něj pohlédla a jemně se pousmála.

„V záměčku je moc dobrá restaurace. Mohl bych tě vyzvednout v půl osmé.“

„Přijeď v osm a máš rande jisté,“ odpověděla Tara tónem člověka, který je zvyklý, že je vždycky po jeho.

Sakra, už je šest pryč. Dneska skončili později, než předpokládal. Práci na farmě za něho bohužel nikdo neudělal, takže se musel pořádně ohánět, aby dohnal všechno, co kvůli focení odložil na později.

Obklopily ho hlasy, smích a teplé světlo farmářské kuchyně prosycené vůní klobás a yorkshirského pudinku. Vše dohromady vytvářelo atmosféru pohody a bezpečí, konejšivou jako hřejivé objetí. Gail, manželka jednoho z jeho bratrů-dvojčat Dana, právě prostírala velký stůl z borového dřeva umístěný uprostřed místnosti. Vzhledla a vřele se na Nicka usmála. Měl rád obě své švagrové, ačkoli dodnes nepochopil, jak se proboha Danovi a Jonathonovi povedlo je přesvědčit, že jim budou dobrými manžely.

„Ahoj, Nicku,“ zavolal na něj Dan. Stál před skříní a přehraboval se změtí různých kabelů a nabíječek na telefon. „Dlouhý den?“

Nick kývl.

Bylo mu třiatřicet, ale stejně jako jeho bratři-dvojčata a jejich ženy dodnes jedl v kuchyni své mámy – částečně z lenosti a zčásti proto, že tuhle hřejivou, rušnou kuchyni vnímal jako důležitou součást svého života. Avšak i když všechny příbuzné opravdu miloval, byl vděčný za vlastní domek na kraji farmy, který mu poskytoval soukromí nezbytné pro každého starého mládence, ale obzvlášť pro takového, kterému matka s vervou hledá nevěstu.

„Ahoj mami,“ otočil se k ní. „Omlouvám se. Teprve jsem dodělal práci, ale večer jdu ven.“

„Senzace,“ zavolal Jonathon a loupnul očima po klobáskách zapечených v yorkshirském pudinku, které matka zrovna vytahovala z trouby. „Zbude na mě víc klobásek.“

„Opravdu si nechceš rychle něco zakousnout? Zrovna dávám na stůl. Můžeš se najíst a běžet.“ Matka se na něj usmála. „Vůbec mi to nebude vadit.“

„Anebo by taky mohl vypadnout do hospody a nechat klobásky nám,“ opáčil Jonathon, prosmýkl se kolem matky a utrhl si kousek křupavého yorkshirského pudinku.

Rychle ho plácla přes prsty.

„Jo, hlasuju pro víc klobásek,“ podpořil své dvojče Dan. „Běž si do hospody.“

„Máme dost,“ namítla Lynda Hadleyová, mlaskla a zavrtěla hlavou. „Kluci, vy se chováte, jako byste celý život hladověli. Za dvě minuty bude jídlo na stole. Táta přijde každou chvíli.“

Sakra. Nick doufal, že se mu podaří co nejrychleji zmizet.

„Ne, vážně, mami. Nemám čas. Ještě jsem se ani neosprchoval.“

„Ale kdy budeš jíst? Jsi vzhůru od časného rána a vsadím se, že jsi měl k obědu jenom sendviče.“

„Najím se venku,“ odpověděl a couval ke dveřím.

Přesně v tom okamžiku vešel otec, hodil klíčky od auta na komodu a přitáhl si manželku k rychlému polibku. „Dobrý večer. Stavil jsem se ve vsi. A zaslechl jsem, že dnes budeš jíst v zámečku Bodenbroke, Nicku.“ Povyτάhl obočí a v očích mu významně zajiskřilo.

Nick potlačil zasténání. *Díky tati. Jen mě v tom pořádně vymáchej. Proč by sis bral servítky?*

„V zámečku Bodenbroke?“ Jonathon hvízdal, opřel se zády o dveře, založil si ruce na hrudi a na rtech mu pohrával potměšilý úsměv. „Takový luxus! Máš rande, co? Na kterou se tenhle týden usmálo štěstí?“ Zamračil se. „Myslel jsem, že s tou nafoukanou koňařkou už jsi to ukončil.“

„Jmenuje se Henrietta,“ odpověděl Nick a také svařtil čelo. „A už se s ní nevidám.“

„To tedy moc dlouho netrvalo,“ poznamenala Gail a lišácky se usmála.

Nick pokrčil rameny a udělal další krok ke dveřím. Doufal, že mu Jonathon ustoupí z cesty. „Shodli jsme se, že nám to neklape.“

„A kdy sis tohle rande domluvil?“ zajímal se Dan. Konečně našel nabíječku ke svému telefonu a připojil k ní přístroj. Najednou se tvářil zvědavě.

„Dneska,“ odpověděl Nick. „Mohli bychom ten výslech odložit na později? Musím se osprchovat a převléknout.“

Už stál téměř u dveří a chystal se vzít za kliku, když Dan najednou vyjekl: „Je to jedna z těch Londýňanek, co přijely na focení, nemám pravdu? Celý den jsi s nimi byl na Starbridge Fell. Ty ďáble. Pozvalš jednu z nich na rande.“

Jonathon se rozesmál a vrátil se ke dveřím, aby Nickovi zablokoval únikovou cestu. „Cože? A ona řekla ano?“

Nick strnul. „Proč by neměla?“ Zamrzelo ho, že to řekl tak příkrě.

„Protože ty holky jsou trochu jiná liga než ty, nemyslíš?“ poškádličil ho Dan. „Se kterou jdeš? S jednou z těch garderobiérek? S tou blondýnou? Jak se jmenuje... s Georginou?“

Nick zavrtěl hlavou.

„Cože, s tou černovlasou?“

„Ani s jednou z nich,“ odpověděl a snažil se o milý výraz.

„A s kým tedy?“ zajímal se Jonathon a tázavě nakrčil čelo. „Ta vizážistka je vdaná a umělecká ředitelka i její asistentka taky.“

„Do háje, neříkej mi, že jsi sbalil modelku!“ zalapal po dechu Dan. Předstíral, že se kácí a narazil do židle, která na protest zaskřípala o prkenou podlahu.

Gail s Cath nad Danovým komediantstvím zoufale zavrtěly hlavou a Gail s rošťáckým úsměvem prohodila: „A proč by ne? Z vás tři vypadá nejlíp.“

Dan si položil dlaň na hrud'. „Teď ses mě dotkla, ženo moje. Myslel jsem, že nejhezčí jsem já.“

„Ty jsi nejhezčí ze všech mých manželů,“ pošládila ho a zamrkala na Nicka, který byl za změnu tématu vděčný. Jenže Jonathon to nechtěl nechat být.

„Vážně? A kterou?“

Nick vzdychl. Věděl, že pokud se chce osprchovat a převléknout, nezbyvá mu nic jiného, než kapitulovat. Jinak se odsud včas nedostane. „Jdu s Tarou. Dali jsme se do řeči. Dohodli jsme se, že spolu povečeříme. Proboha, není to o tom, že bych se ji chystal požádat o ruku nebo něco takového. Koncem týdne odjede. A já budu pořád tady.“ Zvedl hlas. Vzápětí si uvědomil, že se tím trochu ztrapnil. Stiskl kliku, prudce otevřel dveře a nechal za zády hromadné zalapání po dechu a pak významné ticho.

„Božíčku, to je vážně krásné místo,“ vydechla Tara a přejížděla pohledem po drahých tapetách, které údajně stály přes dvě stě liber za roli, elegantním nábytkem a osvětlení v retro stylu. „Skoro jako bychom byli v Londýně,“ pošeptala mu spiklenecky s ústy zakrytými dlaní.

Nick zvedl svou sklenici vína a napil se. „Nemáme tu jenom vřesoviště.“

„Vidím, že ne,“ odpověděla Tara a upřela na něj další svůdný pohled.

Od chvíle, kdy ji vyzvedl v hotelu, s ním zcela otevřeně a bezostyšně flirtovala, což byla vážně úleva. Když pro ni jel, na poslední chvíli ho zachvátila panika. O čem si s ní proboha bude celý večer povídat?

Nemusel si dělat starosti; když pomáhal její křehkou postavičku vysadit do svého nákladního pick-upu, zapředla: „To od tebe bylo rytířské!“ A když nastartoval, přejela dlaní po palubní desce

a prohlásila: „Myslím, že neznám nikoho, kdo řídí auto s korbou.“ Po několika kilometrech mu zabloudila dlaní na stehno a on se musel po zbytek cesty hodně ovládat, aby se na sedadle nevrtil jako vzrušený teenager.

Měla na sobě volný kalhotový kostým ze vzdušného šifonu s uzoučkými ramínky a tak hlubokým dekoltem, že bylo zřejmé, že si nevzala podprsenku. Její nohy vypadaly nekonečně dlouhé a jemu při pohledu na ně nepříjemně poskakovalo srdce. Napadlo ho, že na chůzi na takhle vysokých podpatcích by se mělo uzavírat speciální úrazové pojištění. Každopádně to byla nejkrásnější žena, jakou kdy spatřil. Nádherné vlasy měla vyčesané do jakéhosi složitěho účesu a na dlouhý alabastrový krk jí splývala spousta vlnitých pramínků.

Proboha chlape, seber se – je to ženská z masa a kostí, žádná zatracená řecká socha.

„Jak dlouho už děláš modeling?“ zeptal se. Měl by si s ní smysluplně povídat, ne na ni zírat jako oddané štěně.

„Deset let.“ Protáhla obličej. „Jsem už stará.“

„Neblázní.“ Rozesmál se. „Kolik je ti? Šestadvacet, sedmadvacet?“

„Sedmadvacet,“ odpověděla šeptem a rozhlédla se po místnosti, „ale nikomu to neříkej. V mém oboru už je to celkem vysoký věk. Ačkoli já už jsem asi připravená posunout se dál. Začít dělat něco smysluplnějšího, chápeš? Chtěla bych se stát ambasadorkou něčeho důležitého. Zachraňovat planetu. Vést kampaň proti plastům nebo tak něco.“

„To zní vznešeně,“ poškádil ji.

Všiml si, že se jí zachvěly nozdry a napjaly svaly na krku.

„Myslím to vážně. Hodně prožívám některé problémy naší planety. Děsí mě, kolik plastů se dostalo do oceánů. Je to velký problém. Umírají kvůli tomu zvířata.“ Pronikavě se na něj zadívala.

„Promiň, nechtěl jsem zlehčovat tvoje ambice. Jen jsem tě škádlil. Jsem zvyklý, že se s bratry takhle navzájem popichujeme.“

Elegantním pokývnutím mu dala najevo, že omluvu přijímá. „Musíme naši planetu zachránit.“

„To máš pravdu,“ přitakal. Uvědomil si, jak je to pro ni důležité. „Ačkoli já se spíš snažím vyřešit problémy, ke kterým mám blíž.“ Skromně se usmál. „Asi je to trochu sobecké. Už tady vidíme vliv klimatických změn na roční období.“ Loňské horké léto napáchalo velké škody na pastvinách pro ovce. „Povídej, co chceš dělat?“

Pokrčila rameny. „Stanu se ambasadorkou. Však víš, budu dělat fotky, které na problém upozorní. Stanu se tváří kampaně. Jen čekám na dobrou nabídku.“

Nick přikývl, ale cítil se trochu mimo. Vůbec se v těchhle věcech nevyznal. Asi minutu mlčeli a pak přišel číšník a zeptal se, co si dají.

„Pro mě hovězí medailonky,“ požádala Tara a k Nickovu překvapení dodala: „Můžu k nim dostat hranolky?“

„Ano, pommes frites,“ odpověděl číšník lehce snobským tónem, ze kterého Nick málem vyprskl smíchy. Každý čtvrtek s číšníkem hrával fotbal a věděl, že ten kluk je všechno, jen ne snob.

„Perfektní,“ řekla Tara.

Nick si objednal kachní konfit a sezonní zeleninu a jakmile číšník odešel, široce se usmál. „Právě jsi nabourala můj předsudek, že modelky jedí jenom salát a syrovou mrkev.“

Tara pohodila hlavou. „Mám úžasný metabolismus. Můžu sníst, cokoli chci,“ prohlásila téměř vzdorně.

Nick se usmál. „To rád slyším, protože tady vaří výborně.“

Tara kývla, dotkla se hrotů své vidličky a pak před sebou několikrát příbor posunula.

„Máš sourozence?“ zeptal se Nick, aby vyplnil ticho.

Zavrtěla hlavou a smutně našpulila rty. „Jsem jedináček. Máma s tátou mě měli hodně pozdě. Chudák máma při porodu skoro zemřela a táta se zařekl, že už další dítě nechce. Podle mámy jsem byla tak nádherné děcko, že byla vlastně ráda, že už žádné další nemůže mít. Prý nechtěla riskovat zklamání.“ Zvonivě se rozesmála, naklonila hlavu a pohlédla na něj. „No nezní to roztomile? Samozřejmě je to naprostý nesmysl. Všichni rodiče považují svoje děti za dokonalé.“

Nick se zasmál. „To by sis měla promluvit s mou mámou. Nedělá si o svých dětech žádné iluze, ale možná je to tím, že nás má pět.“

„Pět! Proboha.“ Tara teatrálně vytřeštila oči a položila si dlan na břicho. „Ty bláho! To je hodně. Chudák tvá máma. To jí muselo zničit postavu.“

Při té poznámce by Nickova máma dostala záchvat smíchu; byla šťastná, že má tolik dětí. Byl si jistý, že nikdy nelitovala. „Tohle asi neřeší.“

„Vypadají všichni tak dobře jako ty?“ Tara si přikryla ústa dlaní, jako by jí lichotka uklouzla nechtěně. Sklopila pohled ke stolu.

Nick se zasmál při vzpomínce na rozhovor bratra a švagrové těsně předtím, než odešel z domova. „Jsme čtyři bratři a jedna sestra. Asi bychom se všichni shodli, že sestřička je ze všech nejhezčí.“

„Fakt?“ podivila se Tara, jako by jí taková odpověď připadala velmi zvláštní.

„A co děláš ty, když se zrovna nestaráš o ovce?“ zeptala se.

„Není to práce od devíti do pěti,“ vysvětlil jí Nick, „ale kdykoli můžu, snažím se z farmy vypadnout. Sestra žije v Paříži –“

„Ach, zbožňuju Paříž. Byla jsem na Pařížském týdnu módy. Letos jsem předváděla pro Diora. Je to úžasné město. Kdy jsi tam byl naposledy?“

Začali si povídat o Paříži a než jim přinesli jídlo, Nick už vydoloval z paměti úplně všechno, co si ze svých dvou návštěv pamatoval.

Tara měla zdravý apetit a vrhla se na večeři, jako kdyby celý den nejedla.

„Koukám, že jsi měla pěkný hlad,“ poznamenal, když spolkl poslední sousto. Ona už měla prázdný talíř.

„No a co? Byla jsem přece celý den na čerstvém vzduchu,“ odsekla Tara a znovu to vyznělo vzdorovitě.

„Netušil jsem, že je modeling tak těžká práce,“ rychle si to u ní Nick žehlil. Měl by si zapamatovat, že Tara není zvyklá na velkou rodinu jako on. Nepotrpí si na ten typ popichování, jaké si Nick s příbuznými užívá.

„Není to práce pro každého. Mám pocit, že si lidé vůbec neuvědomují, jak je tvrdá. Domnívají se, že prostě jen někam přijdeme a necháme se vyfotit.“

Číšník jim odnesl talíře a vrátil se s dezertním lístkem. „Dáte si ještě něco?“ zeptal se.

„Už bych neměla,“ odpověděla Tara. Zkoumala menu a mezi rty se jí objevila půvabná špička jazyka. „Ty si něco dáš?“

„Na sladké moc nejsem.“

Protáhla obličej.

„Ale třeba bychom si mohli dát něco napůl?“ navrhl.

„Ano, tak profiterolky. Miluju je.“

Nick objednal dezert se dvěma lžicemi. Jakmile před nimi přistál talíř, Tara s rychlostí hada chňapla lžící a nabrala na ni nadýchané pečivo a šlehačku. Při každém soustu blaženě zasténala.

„Čokoládu jsem neměla, ani nepamatuju. Zapomněla jsem, jak je dobrá. Je to vážně rozkoš, vid?“ Ponořila lžící do zbytku čokoládové omáčky a s očima upřenýma na Nicka začala pomalu a dlouze olizovat její zadní stranu. „Je tak hustá a hedvábná.“ Přejížděla

jazykem nahoru a dolů po lžici a z potemnělých očí jí sálal tak smyslný příslib, že Nick musel na židli poposednout a byl opravdu vděčný, že ho zakrývá dlouhý ubrus.

Když se číšník vrátil pro prázdný talíř, byl Nick rozhodnutý odmítnout kávu a odvézt Taru rovnou do hotelu George. Vysílala k němu tak jasné signály, že snad ani nic jiného nemohla chtít! Tara však vstala a hodila na stůl ubrousek.

„Drahoušku, objednal bys mi espresso? Musím na dámy. Trochu se upravit.“

„Jasně,“ odpověděl, sám požádal o cappuccino, opřel se a cítil, jak mu pomalu chladne rozpálená kůže. Vytáhl z kapsy telefon, rychle mrkl na Facebook a usmál se při pohledu na příspěvek své sestry Niny.

Čokoládové nebe, stálo pod fotkou dokonalé čokoládové éclairky, před kterou sestra ze svých palců a ukazováčků udělala srdíčko.

Jak by si asi na tomhle dezertu pochutnávala Tara a co by to udělalo s ním, kdyby ji při tom sledoval?

Vypadá to lákavě, sestřičko, odepsal rychle a začal si prohlížet její starší obrázky. Nina se přestěhovala do Paříže, kde žila s Nickovým nejlepším kamarádem Sebastianem a vedla cukrárnu. Stala se tam z ní královna éclairů a vůbec všeho sladkého. Možná by tam jednou Taru mohl vzít. Začínal tušit, že by byla nadšená.

Okomentoval několik dalších fotek, pár dalších olajkoval a na jednu si uvědomil, že už uběhla čtvrt hodina. Kde je Tara tak dlouho? Snad neutekla. Ne, to by určitě neudělala. Až na počáteční rozpaky šlo všechno skvěle. Tara o něj má určitě zájem. Ne že by se chtěl chvástat, ale v ženách se vyznal. Většina jeho schůzek dopadla dobře, často víc než dobře, akorát jednou vyrazil na rande naslepo s Gailovou kamarádkou, ze které se vyklubala kamarádka jeho bývalé. Tenkrát to byla docela muka.

Zrovna vážně uvažoval, že vyrazí na průzkum na dámskou toaletu, když se Tara objevila. Třpytily se jí oči, usmívala se a klesla na židli, jakoby nic.

Možná ji zdržely nějaké ženské problémy a stydí se o tom mluvit.

„Fuj, to espresso je studené,“ utrousila a protáhla obličej.

„Chceš, abych ti objednal ještě jedno?“ zeptal se klidně Nick. Nechtěl zmiňovat, že byla dlouho pryč, aby ji neuvedl do rozpaků.

„Ne, to je v pohodě. Už je pozdě a po druhém kafi bych asi ne-usnula.“ Pohlédla na hodinky a vrhla na Nicka nádherný omluvný úsměv. „Budeš mě muset hodit zpátky do hotelu. Potřebuju se vyspat do krásy. Nemůžu se ráno objevit s pytli pod očima.“

„Jen zaplatím,“ odpověděl Nick a uvažoval, ve kterém okamžiku najednou ztratil večer jiskru.

Kapitola 2

Londýn

Maddie přitiskla kolena k sobě a položila si na ně dlaně, aby se jí přestaly třást. Její práci si právě prohlížel sám Henry Compton-Barnes, naprosto dokonalý se svými semišovými záplatami na loktech a křivě posazeným motýlkem. Než vzhlédl a promluvil, připadalo jí, že uběhla celá věčnost.

„Profesor Gregory je můj dobrý přítel a vy máte jeho vřelé doporučení. Proto bych k vám měl být naprosto upřímný.“ Stáhl rty do lítostivého výrazu. Vypadalo to, jako by někdo tahal za nitky připojené ke koutkům jeho úst. „Technicky jste velmi dobrá. Z hlediska provedení vaší práci není co vytknout. Detaily jsou vlastně vyloženě brilantní.“

Navzdory jeho slovům věděla, že se blíží obrovské „ale“.

„Já ale v obrazech... pro tuhle galerii... hledám...“ Potřásl hlavou. „Zkrátka mi u vás schází originalita. Talent. Těm obrazům chybí ono pověstné *je ne sais quoi*, zkrátka slovy těžko popsatelná jedinečnost uměleckého díla. Hledám něco, co dokáže vytvořit jen konkrétní umělec. Když se podíváte na jeho dílo, hned víte, že ho mohl namalovat jedině on. Kdybych to měl přirovnat ke zpěvákovi, tak hledám někoho, kdo je jako – odpusťte, jsem mnohem starší než vy – ale například jako Carly Simonová. Slyšíte její hlas a hned víte, že je to ona. Její hlas je jako podpis, je unikátní. A totéž hledám u výtvarných děl. Obávám se, že ta vaše jsou dobrá, velmi dobrá, ale nevidím

v nich vaši duši, nevidím, že byste do nich vložila něco ze sebe. Můžu vám něco poradit, Maddie? Zkuste něco nového a jiného. Zapomeňte na všechno, co vás učili nebo co si myslíte, že víte – a porušte pravidla. Experimentujte, ale co je ještě důležitější, malujte srdcem.“

Malujte srdcem. Maddie obrátila oči v sloup. Představila si obraz od Salvadora Dalího, na kterém rudé srdce probodl obrovský štětec a přišpendlil ho k opuštěné planině; šarlatové kapky po něm stékají do světla žlutého písku. Malujte srdcem. Co to sakra znamená? Řekl někdo Picassovi, aby maloval srdcem? Rodinovi? Van Goghovi? Maddie se otřásla. Ne že by se někomu z téhle ligy byť jen přiblížila.

Teď seděla v Costě, upíjela kávu a už litovala, že se impulsivně rozhodla utopit smutek v nesmyslně drahém cappuccinu.

„Dobrý bože,“ protáhla přízvukem příslušníka vyšší třídy nějaká žena, která si právě sedla za ni. „Taková spodina. Copak se ten Henry zbláznil?“

„Cože? Mluvíš o té holce, co u nás teď byla? Myslela jsem, že je prostě jen výstředně oblečená. Vypadala, jako kdyby sestoupila z obrazu Toulouse-Lautreca.“

Maddie muchlala na klíně plstěný baret.

„Udělal kamarádovi laskavost. Řekl mi to, když si tu schůzku zapisoval do diáře.“

„A přijal ji? Určitě ne. Bože můj, galerie by ztratila úroveň.“

„Nemyslím. Podle toho, jak se tvářila, když odcházela, jí spíš srazil hřebínek. Jen vešla do dveří, bylo mi hned jasné, že s ní Henry ztrácí čas. Slyšel, jak mluvila?“

Žena vyprskla smíchy. „Jako nějaká socka.“

„Potichu, takové věci nemůžeš říkat. Není to politicky korektní. Vlastně si ani nejsem jistá, jestli se ještě může říkat slovo spodina.“

Obě ženy se zasmály s tak zlomyslnou nadřazeností, až Maddie zrudla. Cítila, jak jí hoří tváře, nejspíš teď vypadá jako uštvaný vánoční sob. Zvedla baret, narazila si ho na hlavu a otočila se. Jedna z žen k ní vzhlédla a alespoň měla dost slušnosti na to, aby polekaně vykulila oči.

„Se spodinou je ten problém,“ začala konverzačním tónem Maddie, „že nemá žádnou úroveň, říká, co si myslí, a nenechá se urážet nafoukanými snobskými mrchami, jako jste vy dvě. Všichni se nenarodili do bohaté rodiny a upřímně, pokud takhle mluvíte o lidech, měly byste se vrátit do školy a naučit se slušnému chování. Měly byste se za sebe stydět.“

Potěšilo ji, že obě ženy lapají po dechu jako dvě paví očka na suchu. Se vztyčenou hlavou proplula kavárnou.

To, že měla poslední slovo, bohužel nic nezměnilo na faktu, že nezúročila jedinou šanci, jak se mohla dostat do londýnské galerie, a nedokázala využít svůj jediný užitečný kontakt.

Maddie zírala na ceduli s odjezdy na nádraží Euston. Na vlak, kterým může cestovat na levnou jízdenku, musí čekat ještě dvě hodiny. Vráť se do Birminghamu a bude mámě vyprávět o dalším přijímacím pohovoru, který se jí nepovedl. Nikomu kromě profesora Gregoryho totiž neřekla, co v Londýně doopravdy dělá.

Vzdychla a rolovala zprávami na WhatsApp.

Důležité. Důležité. Důležité. Pořád hledáš práci?

Je to jen na nějaký čas, ale je to v Evropě a někoho nutně potřebují. Zavolej mi. Nx

Zpráva od kamarádky Niny jí vyloudila na tváři úsměv. Seznámily se v Paříži, kde Maddie rok studovala, a měly tolik společného, že

se rychle spřátelily. Obě pocházely z velké rodiny – Maddie byla stejně jako Nina z pěti dětí. Stýskalo se jim po jejich klanu, i když zároveň bylo vlastně celkem příjemné mít od příbuzných klid.

Klíčovým slovem v krátkém vzkazu byla Evropa. Volání sirén. Maddie toužila odjet co nejdál od domova. Od loňského pobytu ve Francii se nemohla zbavit pocitu, že nikam nezapadá.

„Ahoj, co pro mě máš?“ zeptala se, jakmile jí Nina po prvním zazvonění zvedla telefon. „Kde v Evropě? A co bych měla dělat? Sbírat hrozny?“

„Něco mnohem vznešenějšího.“ Nině zavibroval hlas vzrušením, jako kdyby se jí chtělo zvolat: *ta-dá!* „Je to v Chorvatsku.“

„Nedala sis před chvílí šlofika? Nezdálo se ti to?“

„Moc vtipné. Ne, mluvím vážně. Asi tak před půl hodinou volal Sebastianovi Nick. Chystá se s novou přítelkyní na úžasnou dovolenou, chtějí si s partou pronajmout jachtu, ale holka, která měla být na palubě jako hosteska, tu práci právě odřekla. Tři dny před vyplutím. Jediným tvým úkolem by bylo trochu uklízet a vařit. Prostě se starat o posádku. A je jich jenom šest.“

„Jdu do toho,“ odpověděla bez zaváhání Maddie, ačkoli na žádné lodi ještě nikdy nebyla, pokud se tedy nepočítá šlapadlo na Tenerife. O vaření toho ale věděla docela dost díky Ninině příteli šéfkuchaři, u kterého šest měsíců brala lekce. Na někoho, kdo dřív uměl ukuchtit nanejvýš zapečené brambory, se hodně zlepšila. A navíc – copak na dovolené všichni nežijí o salátech a zmrzlínách?

Nina zajásala. „Skvělé. Musíš zavolat jednomu Chorvatovi. Pošlu ti jeho číslo přes WhatsApp. Užiješ si to! Dva a půl týdne v Chorvatsku. Trochu ti závidím.“

Maddie nasadila stejně jásavý tón. „Senzace! Díky moc, Nino. Nemůžu se dočkat, až se seznámím s tvým bratrem. Vlastně mi připadá, jako bych ho už znala.“

Kapitola 3

Chorvatsko

„Uf.“ Maddie pustila látkovou tašku na molo. Všichni, kdo ji varovali, že se na jachtě bude mačkat jako sardinka v plechovce, byli úplně vedle. Loď byla obrovská. Maddie vytáhla z kapsy telefon a porovnávala jméno na boku jachty s tím na displeji. Ano, je to rozhodně ona – *Avanturista, Split*.

Takže tady stráví následující dva týdny? Tak tedy ahoj, nádherná lodi, a moc ti děkuju. Udělala na místě několik tanečních pohybů. Měla na sobě modro-bíle pruhované námořnické tričko a červené capri kalhoty a věřila, že vypadá elegantně, ačkoli ty kalhoty měly trochu oranžovější odstín, než si představovala, když je kupovala.

Rychle si loď vyfotila a začala psát.

Nino, jsi zlatá, no vážně. Mrkni na tu loď. Je obrovská. A ty jsi úžasná. Díky za tenhle džob. Jsem fakt ráda, že jsem na těch lekcích vaření dávala pozor. Vzpomínáš, jak jsme se seznámily? Byla jsem královna polotovarů a pálila jsem koláče – a podívej, kam jsem se dopracovala! Nemůžu se dočkat, až poznám tvého bráchu. Maddie xxx

Nejraději by si sedla na příjemně prosluněné molo a kochala se lodí, ale pak si uvědomila, že i když si tak nepřipadá, přece jen je tady pracovně. Taxík z letiště ji vyhodil v rušném přístavu pro trajekty, takže si rázem připadala jako na dovolené. Na ceduli

s odjezdy linek trajektové společnosti Jadrolinija si všimla zajímavě znějících destinací jako Hvar, Jelsa, Stari Grad, Supetar, Bol, Milna, Dubrovnik, Korčula a Ancona. Usmála se pro sebe. Vypadla z Birminghamu!

Pak si ale uvědomila, že je na úplně špatném místě a bude muset pěšky dojít na opačnou stranu zálivu do maríny. Nebyl to úplně nejlepší začátek pracovního pobytu dokonalé palubní hostesky, ale chůze jí nevadila, rozhodně ne v zahraničí a v takhle příjemném počasí.

Po návratu z Francie strávila rok doma a bylo blaho vyhřívat se zase na sluníčku a užívat si všechny ty výhledy a vůně, které jí připomínaly, že je daleko od Midlands. Milovala svou rodinu, opravdu ano, ale také ji ráda opouštěla. Vyčerpávalo ji, jak musí neustále o všem rozhodovat. Sestry, dva bratři i matka byli příšerně chaotičtí. Bylo to jako starat se o smečku koček, která jí ke všemu neprojevovala nejmenší vděk. Theresa, která jí byla věkově nejbližší, jí dokonce vpálila, že je panovačná mrcha a že když byla ve Francii, všechno bez ní perfektně zvládali a byli naprosto spokojení. Což byl naprostý nesmysl vzhledem k tomu, v jakém stavu Maddie po návratu našla dům. Brendanova sbírka bot se ztrojnásobila a Theresa nashromáždila tolik líčidel, že by si mohla otevřít vlastní obchod s kosmetikou – nejmíň polovinu těch věcí určitě nakradla. A všichni byli živí o kuřecích polévkách z pytlíku, protože to vycházelo mnohem levněji než pořádné jídlo.

V tu chvíli se objevil muž s několika pruhovanými nákupními taškami. Než na něj Maddie stačila promluvit, čile přeskočil z mola na palubu.

„Ahoj,“ zavolala. „Já jsem Maddie. Nová členka posádky.“

Perfektní bílé zuby orámované huňatou bradkou se zablýskly v pirátském úsměvu. „Vítej na palubě. Já jsem Ivan, kapitán. Mluvili

jsme spolu po telefonu,“ řekl angličtinou se silným přízvukem. Doprovázel svá slova gesty, jako by se chtěl ujistit, že mu Maddie porozumí.

Přeskočila krátkou vzdálenost na loď a překvapilo ji, jak moc se jí paluba pod nohama zahoupala. O mořské nemoci až dosud neuvažovala.

„Rád tě poznávám.“ Napráhl k ní opálenou paži s hustými černými chloupky a sevřel jí ruku tak pevně, jako by jí chtěl rozdrtit kosti. Za ten ocelový stisk nejspíš vděčí nejrůznějším námořnickým aktivitám, které si Maddie nedovedla ani představit. „Pojď, provedu tě.“

Ivan otevřel dveře a bez ohlednutí vešel dovnitř. Následovala ho do podpalubí. Po několika schodech sestoupila do chodby, která se táhla po celé délce plavidla. Stěny byly obložené masivním leštěným ořechovým dřevem. Prostor jí připadal úzký a trochu klaustrifobický, ale věřila, že si na to zvykne.

„Kabiny,“ řekl Ivan a ukázal na několik dveří vedoucích z chodby. Pak ji provedl lodí k dalším asi pěti schodům. Nalevo byly dveře a napravo vedly další schody vzhůru a ven.

„Lodní kuchyně.“ Pokývl hlavou a ona ho následovala dovnitř. Nejlepší kamarád jejího bratra Brendana, který o lodích musel něco vědět, protože strávil nějaký čas na jachtě typu Hull, ji varoval, že má očekávat něco jako karavan na vodě. Mokrát trávil prázdniny v karavanovém parku ve Filey na pobřeží Severního Yorkshiru, takže očekávala plynový vařič se dvěma hořáky, mrňavou lednici nacpanou pod pult a maličké skříňky vtěsnané téměř do každého výklenku a mezery. Teď užasle zírala na kuchyni, jakou byste čekali spíš v luxusních manažerských domech, které vyrůstají jako houby po dešti na předměstích a schovávají se za vysokými

ploty a branami. Byl tu dokonce i sporák s pěti plynovými hořáky a luxusní grilovací deska.

Představy Maddie o tom, jak bude chystat saláty a jednoduchá jídla, rázem vyletěly komínem. Proboha živého, když je tu takové vybavení, tak se od ní očekává, že bude podávat jídla typu Cordon Bleu? Za poslední roky se sice ve vaření zlepšila, ale michelinskou hvězdu asi v nejbližší době nezíská. Ještě že je umělkyně; postará se, aby každý den forma zastínila obsah. Sebastian ji naučil pár technik, které jí pomůžou zamaskovat, že není zase tak hvězdná kuchařka.

„Teda.“ Pomalu se rozhlédla po kuchyni.

„Hezká, že?“ Ivan položil tašky a zvedl ruku. „Nakoupil jsem zásoby, abychom tu něco měli, než hosté dorazí. Pak už bude všechno na tobě. Budeš se starat o vaření a nákupy. Jaké máš zkušenosti s vařením na palubě?“

Maddie se zachvěla, ale vykroužlila sebejistý úsměv ve stylu „vím, do čeho jdu“. „Žádné. Umím vařit, uklízet a dobře vycházím s lidmi. Najali mě na poslední chvíli, ale neboj, umím vzít za práci.“

„Určitě líp než ta holka, kterou chtěli původně.“ Ivan zavrtěl hlavou.

„Kdy přijedou hosté?“ zeptala se Maddie a zvědavě si prohlížela řadu velkých lednic z nerezové oceli a mramorový pult.

„Zítra. Máme dost času na to, abychom se připravili. Už jsem myslel, že budu muset vzít na palubu svojí babičku, aby pomáhala s vařením a servírováním. Jsem vděčný, že to zvládneš.“

Maddie se na něj zářivě usmála. „Bez problémů,“ prohlásila sebejistěji, než se cítila. Jak těžké to ale může být? Bude zbožňovaná kuchařka a pokojská; dokud ji nikdo nepožádá, aby řídila loď, poradí si. „Tohle všechno je pro mě nové –“ mávla rukou směrem ke

kuchyňské lince „– ale učím se rychle.“ Schválně volila neurčitá slova.

„Většina věcí je snadná...“ Odmlčel se. „Jediný problém je v tom, že nechťejí platit další personál, takže mi občas budeš muset pomoci.“ Zazubil se na ni. „Plachty skoro nepoužíváme. Jezdíme hlavně na motor. Budeš se ale muset naučit řídit člun.“

„Člun? Bezva,“ odpověděla, jako by ji o podobné věci někdo žádal každý den. Je řeč o té loďce, která je připoutaná k boku jachty?

„Na některých oblíbených místech je těžké zakotvit, obzvlášť na Hvaru, takže je pro nás jednodušší vyhodit kotvu někde opodál a vozit hosty na břeh a zpátky. Děláme jim vodní taxi.“ Pokrčil rameny. „Když chtějí vyzvednout, zavolají. A některé celebrity mají rády soukromí.“

„Ach, celebrity?“ Maddie vykulila oči a otočila se tak prudce, až její tmavé vlnité vlasy švihly vzduchem. „Ty víš, kdo bude na palubě?“

Ivan zaklonil hlavu a rozesmál se. „Ne dokud sem nepřijedou. Jednou můj kamarád prožil pořádný šok, když se na lodi, kterou vedl, objevila Beyoncé a Jay-Z.“

Hvízdla. Dosud nijak zvlášť nepřemýšlela o tom, kdo by na palubě mohl být.

„Vím jen, že mají spoustu peněz. Pronájem lodi stojí šest tisíc euro denně.“ Přimhouřil oči a náhle z něj sálala autorita. „Kapitán jsem ale já. Já velím. Vedu loď, naviguju. Šéfuju. Zatímco ty jsi...“ Svrátil čelo. Scházela mu anglická slovíčka. „Prostě pro ně uděláš, co budou chtít.“ I když mu přátelsky zajiskřily oči, Maddie náhle cítila, že o tom, co právě řekl, se nediskutuje.

„A jak budeme ubytovaní?“ zeptala se Maddie. Zajímalo ji, jak bude nocovat, a těšila se, až uvidí svoje lůžko.

„Tenhle škuner má osm kabin.“

„Škuner? Myslela jsem, že je to jachta.“

„Škuner je jen typ jachty, v Turecku a Chorvatsku má obvykle dva nebo tři stěžně a několik palub. Tenhle má dva stěžně.“ Maddie kývla, jako kdyby rozuměla, o čem je řeč.

Ivan jí věnoval další ze svých okouzlujících úsměvů. „Bude to snadná plavba. Máme jen šest hostů. Vyspalo by se tu mnohem víc lidí.“

„Bože můj, taková velká loď jen pro šest lidí!“

Ivan se ušklíbl. „Když na to mají... Nevím, proč si pronajímají takhle velkou loď.“ Pokrčil rameny. „Každopádně my budeme mít jednodušší život. Obzvlášť ty. Nebudeš muset nakrmit tolik hladových krků a uklidit tolik kajut. A ustlat tolik postelí.“

„Bude to hračka,“ přitakala Maddie a vzpomněla si na domov, na dva bratry, dvě sestry a naprosto neorganizovanou mámu. Byla zvyklá vařit pro šest lidí a uklízet po nich.

„Tady jsou pokyny pro posádku.“ Sklonil se, otevřel zásuvku a podal jí námořnický modrý šanon s logem půjčovny lodí na obálce. „Najdeš tam pravidla, omezení a návody. Pracovní doba je proměnlivá...“ Odevzdaně pokrčil rameny. „Měla bys mít nějaké volno, ale od snídaně do chvíle, kdy jdou hosté spát, musí být jeden z nás neustále k dispozici. Záleží na lidech. Někteří rádi zůstávají na palubě, jiní chtějí objevovat a dělat výlety. Dnes tu máme ticho a klid. Až zítra přijedou, začne šrumeček. Zavedu tě do tvé kajuty.“ Mrkl na robustní hodinky na zápěstí. „Večer pojedou domů do Splitu. Chceš se přidat?“

Maddie si rychle vybalila věci z tašky. Žilami jí kolovalo vzrušení. Bude mít jachtu jen pro sebe! Musí ji začít nazývat škuner, to zní mnohem profesionálněji.

Kabinu měla na horní palubě, kde byla i ta Ivanova a kabiny pro hosty. A – zachichotala se pro sebe – měla i vlastní koupelnu! Prostě opravdový luxus, i když už si všimla, že koupelna je tak malá, že můžete zároveň sedět na záchodě a sprchovat se. Na posteli na ni čekala dvě čerstvě vypraná modrá trička s logem společnosti na přední straně. Něco jako uniforma. Dostala pokyn, aby si s sebou vzala námořnicky modré kraťasy (bylo nemožné je v tak krátkém čase sehnat) a kalhoty ve stejném odstínu (budou stačit legíny?) a obojí nosila, kdykoli je ve službě, takže vlastně pořád. Ačkoli na téhle nádherné lodi v Chorvatsku si vůbec nepřípadala jako v práci. Tedy zatím.

Zabouchla za sebou dveře, do podpaží si zasunula pokyny pro posádku, došla k zábradlí, rozhlédla se po maríně a nastavila obličej slunci. Na nebi neplul ani mráček a na to, že byly už čtyři odpoledne, bylo pořád velmi horko. Ranní šedé nebe v Birminghamu jí připadalo jako z jiného světa. Napadlo ji, že jejich třípokojevý domek zavalený věcmi by se do téhle lodi vešel pětkrát nebo šestkrát. Ivan sice o její kabině řekl, že je malá, ale Maddie se tu nemusela dělit o místo se sestrou Theresou a měla svou vlastní koupelnu, takže to byl vlastně luxus.

Po nedaleké promenádě kráčela dvojice, na okamžik se zastavila a dívala se na jachtu. Maddie předstírala, že je nevidí, a na chvíli si představila, že má jachtu pronajatou pro sebe a užívá si závistivé pohledy kolemjdoucích. Čím se asi živí muž, který si tuhle loď půjčil, že si mohl dovolit zaplatit takhle obrovskou částku?

A to zdaleka nešlo o největší loď v maríně, i když své nejbližší sousedy převyšovala. Na protější straně přístavu kotvily opravdu luxusní lodi. Ivan jí ukázal jachtu Romana Abramoviče – štíhlou, elegantní loď se šesti palubami a tolika satelity a dalšími udělatky,

že vypadala spíš jako válečná loď nebo malý trajekt. Vedle kotvila menší jachta, kterou si údajně na léto pronajala zpěvačka Dua Lipa.

Za marínou bylo vidět město Split; spousta terakotových střech, natěsnaných na sebe na úzkém pruhu země ohraničeném šedými skalami, ze kterých se valila suť. Příkré svahy hor se táhly podél pobřeží, kam až oko dohlédlo.

Maddie se v návalu čirého štěstí odvrátila od zábradlí a vydala se na průzkum paluby. Na zaoblené části lodi, která jistě měla nějaký odborný název – možná záď? –, byla nevelká krytá jídelna. Maddie přejela dlaní lahve v malém, dobře zásobeném baru na jedné straně místnosti. Za ním vedly schody nahoru; vyběhla po nich. Ach, nádhera. Na malé palubě v centrální části lodi byla rozmístěna luxusní dřevěná lehátka s měkkým polstrováním v teď už dobře známé tmavě modré barvě. Okamžitě se rozhodla, že se na jednom z nich uvelebí. Ano, dá si tady jeden gin s tonikem.

Ivan jí řekl, že hosté nedorazí zítra před půl šestou, kdy by je měl vyzvednout na recepci maríny a přivést je na palubu. Než se tu kdokoli objeví, bude mít Maddie spoustu času na opalování.

Na hlavní palubě našla kromě dalších čtyř kabin salon s bílými koženými sedačkami pokrytými draze vypadajícími polštáři s modrobílým vzorem a několika stolký s mramorovou deskou. Za nimi se nacházel stinný kout s velkým jídelním stolem. Maddie prošla místností na další palubu a tiše hvízdla – tady byla vířivka a spousta dalších lehátek. Další schody ji zavedly zpátky na spodní palubu k dalším šesti kabinám.

Když měla své malé království prozkoumané, v povznesené náladě se rozhodla udělat si radost ginem s tonikem a přečíst si manuál. Pak se vydá do Splitu za Ivanem, který už odjel za rodinou.

Do turistické mapy jí zakreslil bod, odkud mu má zavolat, protože sama by jeho byt nikdy nenašla.

Split pulsoval životem. Maddie si nechala na cestu dost času, takže mohla pomalu kráčet po zalidněné promenádě, na chvíli se zastavit a poslouchat pouliční muzikanty. Nebyli už nejmladší, ale hráli veselé cover verze písní od Rolling Stones, ZZ Top a Steve Harleyho – Maddie poznávala máminy oblíbené rockové skladby. Nejprve byla v pokušení dát se do tance spolu s nejnaděšenějšími posluchači vpředu hloučku, ale pak si představila, jak by tu ve své kožené bundičce postávala máma, kouřila jednu za druhou, podupávala do rytmu a bezstarostně odklepávala popel do všech stran. To ji zchladilo a navíc nechtěla dorazit pozdě před dům, kde bydlí Ivan.

Maddie se otočila a kráčela po rušné promenádě podél mnoha restaurací, ze kterých se linuly lákavé vůně. Mezi stoly se energicky proplétali číšníci s vysoko zvednutými podnosy. Nalevo se v klesajícím slunci třpytilo moře; mělo tak neuvěřitelně modrou barvu, že ji prsty svrběly touhou popadnout štětec a přenést ten výjev na plátno. V kabině měla pod postelí uložené alespoň akvarelové pastelky a skicák. Doufala, že bude mít občas volno, ačkoli po přečtení manuálu pro posádku už tomu moc nevěřila. Vpředu viděla rušný přístav s frontami aut, čekajícími na nalodění, a v protisměru šňůru vozů, které se před chvílí vylodily. V dálce směrem k ostrovům odplouval velký bílý trajekt. Přístav ve Splitu je branou k dalmatským ostrovům a Maddie se nemohla dočkat, až vyplují a ona je uvidí na vlastní oči.

Bylo tu rušno, rušno, rušno. A jí se to líbilo. Město vibrovalo životem. Mělo typickou kontinentální vůni, vzduch byl nádherně hřejivý a ze všech koutů sálala radost ze života. Maddie se stýskalo

po Paříži. Scházel jí kosmopolitní životní styl. Tak teď ho znovu okusí.

„Vy jste Ivanova kamarádka! Vítejte, vítejte! Pojdte dál, pojdte dál.“

Maddie nechala za zády úzkou uličku přeplněnou lidmi a s vykulenýma očima vstoupila do ticha a chladu prastarého bytového domu. Podala hostitelce kytici, kterou koupila cestou na trhu, a zvědavě se rozhlížela po oknech s kamennými římsami a chodbě s vysokým klenutým stropem.

Ivanův byt se nacházel v nejvyšším patře a dovedly ji k němu ošlapané kamenné schody. Dům stál v husté spleti uliček z románských dob. Kousek odsud cestou krátce zahlédla Diokleciánův palác. Připadala si jako na výletě do minulosti.

U dveří z masivního dřeva ji uvítala stará paní s tváří svrasklou jako sušená švestka a na moderní gesto v podobě kytice zareagovala úsměvem a proudem chorvatštiny.

„To je moje babička Vesna. Nemluví moc dobře anglicky,“ vysvětlil jí Ivan.

„Dobrý den,“ řekla Maddie a usmála se. Stařenka ji probodávala očima tmavýma jako rozinky a pak ji vtáhla do bytu a zavřela za ní dveře.

„A tohle je moje žena Zita.“ Z vedlejší místnosti vyšla vysoká tmavovláška. Maddie odhadovala, že jí může být něco přes čtyřicet, ačkoli z její bezchybné olivově zbarvené pleti se věk nedal vyčíst.

„Díky za pozvání,“ řekla Maddie a trochu znejistěla. Bála se, že rodinu v jejím volném čase ruší.

„Jsme vždycky vděční za společnost,“ odpověděla se širokým úsměvem Zita a zvedla tmavé obočí. „Jste vítána. Dnes je tu s námi Ivanova babička a moje máma. Moc se na vás těšily.“

„Vážně?“ Maddie svraстила čelo a tázavě pohlédla na Ivana.

Zita se rozesmála. „Máme rádi společnost a každou záminku k tomu, abychom se společně dobře najedli a oslavili život. Takoví jsme my Chorvaté. Milujeme jídlo a svoji rodinu.“

„Teda, vy ale mluvíte úžasně anglicky.“

Zita si přehodila těžké černohnědé vlasy přes rameno. Byla to nádherná žena s tmavýma očima a výraznými rysy, a když mluvila, tvář jí ožila nápadnou mimikou. „Chodila jsem na vysokou v Londýně, na UCL. Tam jsme se s Ivanem seznámili. Několik let jsme tam pracovali a pak jsme se vrátili do Splitu. Byli jsme ještě hodně mladí. Ivan tenkrát koupil loď. Pronajímá ji přes půjčovnu, ale sám na ní dělá kapitána. Já pracuju na letišti, takže si pořád procvičuju angličtinu. Je tam rok od roku rušněji.“

Maddie ji tiše následovala přes kuchyň, kde panoval čilý ruch. Maličká Vesna s mnohem vyšší ženou čarovaly se dvěma velkými hrnci jako dvě potrhlé vědkyně provádějící pokusy a přiřazovaly do jídla koření a lístky bylinek z velkých sklenic na lince. Povídaly si spolu a vrhaly na Maddie stydlivé úsměvy. Klenutým průchodem běhal k velkému stolu a zase zpátky malý chlapeček a v buclatých prstících nosil příbory. Kdykoli se prosmýkl kolem žen, pohladily ho po hlavě.

„Tohle je moje máma Tonka a náš syn Bartul. Pořád chce něco dělat a strašně rád babičce Tonce pomáhá. Ivanova babička i moje máma mají velkou radost, protože jim Ivan řekl, že se chcete něco dozvědět o chorvatském jídle.“ Zita něco rychle řekla v chorvatštině, Tonka se otočila, odpověděla a mávla rukou směrem k velkému kouřícímu hrnci.

„Doufá, že máte ráda ryby. Chce vám ukázat, jak se dělá tradiční rybí pokrm *brodet*.“

„Mohla byste jí povědět, že se budu ráda učit, ačkoli o rybách toho moc nevím?“

Když to Zita přetlumočila, Vesna se zatvářila vyděšeně.

Zita znovu překládala. „Říká: „Ale vždyť pocházíte z ostrova.““ Všichni se tomu zasmáli.

Vesna pokynula Maddie, aby přistoupila blíž, vzala velkou plastovou lahev a nalila z ní do pánve štědré množství tmavě zelené tekutiny.

„Je to olivový olej?“ zeptala se Maddie a pohlédla na polici, na níž stály vyrovnané plastové lahve různých velikostí a všechny obsahovaly stejnou tekutinu.

„Ano.“ Zita jí lahev podala. „Přivoňte si.“

V nose ji polechtala typická vůně oliv. „Teda, voní úžasně. Svěže. Jako... jako opravdové olivy. Dokážu si představit, jak se lisovaly.“

„Sbírali jsme je loni v říjnu.“ Zita hrdě naklonila hlavu. „Každá rodina tu má kus půdy s olivovíky. My vlastníme pozemek na ostrově Brač, nahoře v kopcích. Na podzim celá rodina stráví týden na ostrově – všichni pomáhají. Pak necháme olej vylisovat v místním družstvu. Musíte si jednu lahev vzít na loď.“

„Děkuju, to by bylo skvělé,“ odpověděla Maddie a pomyslela si, že si ho bude šetřit na opravdu dobrou salátovou zálivku.

„A musíte si dát sklenici vína.“ Zita ukázala na řadu obrovských skleněných lahví narovnaných do řady v chodbě.

„Teda,“ vydechla Maddie a všechno si pozorně prohlížela. Víno bylo temně rudé a lahve po tradičním způsobu opletené proutím. „Jak těm lahvím říkáte? A to víno je také domácí?“

„V angličtině se nazývají demižony.“ Zita se zasmála a potřásla hlavou. „A ano, to víno je domácí, ale ne naše. Máme ho od Ivanových příbuzných – dělal ho jeho bratranec.“

„Ochutnej.“ Ivan nalil trochu vína do sklenic z tlustého skla a jednu jí podal.

„O víně toho moc nevím,“ připustila Maddie a opatrně se napila.

„Potřebuješ vědět jen to, jestli ti chutná,“ odpověděl Ivan a pozvedl svou sklenici. „Živjeli!“

„Živjeli,“ pronesla přípitek Zita.

„Mmm, je výborné,“ pochválila víno Maddie.

Zita si také lokla. „Dalmatská červená vína jsou moc dobrá. Máme jich spoustu. Bílé je jiné, v restauracích se často podává ředěné perlivou vodou. A turisté pak bývají mrzutí, protože nechtěli střik, ale prostě jen bílé víno. Podle mě je ale nejlepší červené.“ Pokrčila rameny. „S Ivanem ho máme nejraději. Víno si s sebou také musíte vzít.“

Podali Maddie zástěru a nasměrovali ji k plotně, kde Tonka začínala smažit několik různých ryb. Tonka i Vesna se jí snažily vysvětlovat, co zrovna dělají, a improvizovaná lekce vaření zahrnovala spoustu gestikulování a smíchu. Pak k překvapení Maddie začaly předvádět, jak se dělají čerstvé těstoviny.

„Myslela jsem, že těstoviny jsou italské jídlo,“ řekla Zitě.

„Do Itálie to máme hodně blízko a naše historie je velmi propojená. Po tři sta let tu vládli Benátčané. Jíme hodně těstovin, ale když se podávají jako hlavní jídlo, bývá k nim maso nebo mořské plody, ne ryby. Do některých rybích vývarů ale přidáváme těstoviny, kterým se u nás říká rezanci, po italsku vermicelli. Moje máma do nich dává jednu speciální přísadu a jsem si jistá –“ Zitě pobaveně zajiskřilo v očích „– že vám to bude chtít ukázat.“

Tonka byla vážně nadšená učitelka. V pravidelných intervalech Maddie spokojeně plácala po ramenou. Vesna stála vedle a souhlasně přikyvovala.

„Mmm, je to vynikající,“ řekla Maddie, když jí Tonka nabídla lžíci *brodetu*. Jídlo se skládalo jen z několika jednoduchých surovin, ale ohromovalo bohatou vůní a svěží chutí. „Nejsem si jistá, jestli můj *brodet* bude stejně dobrý,“ poznamenala, zabodla si prst do hrudi a protáhla obličej. Tonka ji znovu pobaveně poplácala po rameni, povzbudivě pokývala hlavou a ukázala na rybu a bylinky na kuchyňském pultě.

„Máma říká, že když použijete čerstvou rybu z trhu a hodně koření, nemůžete udělat chybu,“ přeložila Zita.

Maddie se na starší ženu vděčně usmála. „To si myslí ona. Ale já teď alespoň vím, jaké ryby mám kupovat.“ Zita jí dala hustě popsaný papír se seznamem ryb, o které má požádat na trhu. Bylo na něm i několik receptů, které jí za energického máchání vařečkou nadiktovala Tonka a Zita je pak pod Vesniným dohledem pečlivě přeložila. Byla to skutečná týmová práce.

Zita zatřásla rukou, rozbolavělou od psaní, a vzhlédla. „Máma vám ještě chce ukázat tu svoji třešničku na dortu. Berte to jako velkou poctu. Některé recepty jsou přísně střežená tajemství a tenhle máma dosud nedala ani mně.“

„Pojďte, pojďte,“ zavolala o něco později Vesna, pokynula směrem ke stolu a začala nalévat rybí vývar do širokých polévkových mís.

Maddie usadili mezi Tonku a Zitu, takže poslouchala neustálý proud chorvatštiny, ale Zita jí občas něco přeložila, aby ji udržovala v obraze.

„Máma vypráví o sousedce, kterou potkala na trhu. Má problémy se synem. Začal představovat podkroví matčina domu na byt pro sebe a svou ženu, ale uprostřed práce toho nechal a teď jim po stěnách stéká voda.“